הפקולטה לאמנויות
ע"ש יולנדה ודוד כץ

הגלריה האוניברסיטאית
לאמנות ע"ש גניה שרייבר

יד מישל קיקואין

كليّة الفنون على اسم يولندا
وديفيد كاتس

صالة العرض الجامعيّة للفنون
على اسم غينيا شرايبر

مركز ميشيل كيكوئين

The Yolanda and David Katz
Faculty of the Arts

The Genia Schreiber
University Art Gallery

Michel Kikoïne Foundation

גרגר

רלי דה פריס

حُبَيْبة لقاح

ريلي دي فرايس

תודות: יונתן אורון אופיר // הילה מאיר תכנון תאורה // עופר לוגסי, סמנכ"ל אגף הנדסה ותחזוקה,
אוניברסיטת תל אביב // מדור משק וגינון, אוניברסיטת תל אביב // D-led (Advanced Illumination
Technologies) // צור - תכנון והקמת גינות // משתלת אשתאול (קק"ל)

תחת ה"הריסות", כוחות האדמה

במהלך משבר הקורונה, ששיבש את חיינו לבלי הכר, נבנה בגן הפסלים של הגלריה האוניברסיטאית אתר העוסק בשיבוש, באילוץ ובמאבקו המתמיד של האדם מול הטבע. במשך חודשים ארוכים בנתה האמנית ואדריכלית הנוף רלי דה פריס פרויקט חוץ, המדמה שרידים של אתר ארכיאולוגי שמתוכו בוקע וצומח גן. תחת ה"הריסות" שבנתה דה פריס פורצים כוחותיה של האדמה, צמחים מגיחים, משׂתרגים ומתפתחים. אלו מתחברים לכדי נוף חדש – נופה של תרבות המחפשת את מקומה אל מול כוחותיו של הטבע.

הפריצה הזו של הגלריה החוצה, דווקא בתקופה של הסתגרות בדלת אמות, היא תוצר של שיתוף פעולה בין האמנית ובין ד"ר דפנה לנגוט – מומחית לזיהוי שרידים בוטניים באתרים ארכיאולוגיים. מחקרה החדשני חושף את מיני הצמחים שגדלו בגניו של המלך הורדוס לפני כאלפיים שנה. בהשראת האליטה הרומית הורדוס אימץ שיטות של בנייה וגננות שנועדו לקרוא תיגר על הטבע. לנגוט מצביעה על השימוש הפוליטי־תעמולתי שנעשה בצמחים, לאחר שהובאו ממחוזות רחוקים, עוצבו וגודלו בסביבות אקולוגיות שונות מבית גידולם הטבעי.

הורדוס פיתח גננוּת ננסית, שבה נשלטה התפתחותם של הצמחים באמצעות שתילתם בעציצים קבורים באדמה. כיבוש הטבע ועיצובו על פי רצונו של הורדוס הפכו את הגן לסמל סטטוס, כביטוי לכוחו ולמעמדו של המלך. קנה המידה הייחודי שנוצר בגן ההרודיאני, הנגזר מן היחס שבין האדם הגדול ובין הטבע המוקטן, מייצר תחושה שלפיה הגוף האנושי מכיל את הטבע ושולט בו.

באתרהּ של דה פריס מופיעים אותם צמחים שהורדוס גידל בגני הפאר בארמונותיו, כפי שזוהו במחקרה של ד"ר לנגוט. עקרון ההקטנה חולש על כל הסביבה שהאמנית יצרה: האדם פוסע בשביל ומתבונן מטה לעבר סדרות צמחים בקנה מידה משתנה. סביבה זו מזמנת את הדומם ואת החי לקיים פעולה משותפת, שמהותה תנועה מתמדת. אבני הבניין מתחברות יחד כמו היו יצור חי. ההליכה בשבילי הגן מאפשרת התבוננות תוך כדי תנועה, כנהוג בגן הרומי שאירח דיונים ושיחות בין פוליטיקאים ופילוסופים. הדרמה המופיעה תחתינו קושרת בין הטבעי והלא־טבעי, בין האנושי והלא־אנושי, בין בנייה וחורבן, בין שרידי העבר והצמחים הממשיכים לפרוח מתוכם. כך במקביל אנו מתבקשים להביט בהרס שהורגלנו להמיט על הטבע, אך גם ביכולות ההתחדשות המתמדת שלו.

גרגר האבקה, שתפקידו להפרות את הפרח, הוא נקודת המוצא של דה פריס במסעה אחר שרשרת החיים והכוח המניע אותם. גרגרים אלה הם בעלי דופן חזקה במיוחד, המאפשרת להם להשתמר במשך אלפי שנים. כך ד"ר לנגוט הצליחה לבודדם ולזהותם, וכך אפשר להכיר היום את צורותיהם הגיאומטריות המורכבות והייחודיות. גרגרי אבקה מיקרוסקופיים אלה משייטים סביבנו כל הזמן מבלי שאנו רואים אותם. הפניית הזרקור אל הגרגר המתרבה (בדמיונו לווירוס המתפשט), ואל פרקטיקות אילוץ הטבע, משקפת מחשבה ביקורתית על המשבר האקולוגי שבו אנו מצויים; על העבר – כמו גם על העתיד – של עולמנו.

ד"ר תמר מאיר וד"ר ספי הנדלר

تحت "الأنقاض"، قوى الأرض

خلال أزمة الكورونا التي قلبت حياتنا رأسًا على عقب، شُيّدت حديقة للتماثيل تابعة لصالة العرض الجامعية، وهذه الحديقة هي بمثابة موقع يتناول تشويه الإنسان للطبيعة وتدخّله فيها وصراعه المستمر معها. على مدار شهور طويلة، بنت الفنانة ومهندسة المناظر الطبيعية ريلي دي فرايس مشروعًا في الفضاء الخارجي. يمثّل هذا الموقع بقايا موقع حفريات أثرية تنبثق من جوفه حديقة. تنطلق قوى الأرض من تحت "الأنقاض" التي بنتها دي فرايس، تتدفق النباتات وتتشابك وتنمو. تتلاحم ببعضها البعض لتكوّن منظرًا جديدًا - منظر الحضارة الباحثة عن موضعها أمام جبروت الطبيعة.

جاء اقتحام صالة العرض للمحيط الخارجي خصوصًا في فترة الإغلاق إثر انتشار الوباء كنتيجة للتعاون بين الفنانة وبين الباحثة د. دافنا لانغوت، وهي باحثة مختصة بتمييز آثار النباتات في مواقع الحفريات الأثرية. يكشف بحثها المبتكِر عن أنواع النباتات التي زُرعت ونمت في حدائق الملك هوردوس قبل ما يقارب الألفي عام. وبتبنيه لتقاليد النخبة في الإمبراطورية الرومانية، استخدم هوردوس أساليب معمارية وطرق بستنة صُممت خصّيصًا للتغلب على الطبيعة ولتحديها. تشير لانغوت إلى الاستخدام السياسي الدعائي للنباتات، خصوصًا بعد أن تم استيرادها من أقاليم بعيدة، وتم الاعتناء بها في بيئة مغايرة لبيئة نموها الطبيعية.

طور هوردوس أسلوب البستنة القزمية، حيث يتم السيطرة على نمو النباتات بواسطة غرسها في أصص مدفونة في جوف الأرض. تحولت الطبيعة إثر غزوها وتصميمها وفق أهواء هوردوس إلى رمز للمكانة، إلى تعبير عن سلطة الملك ونفوذه. تضع المقاييس الفريدة التي صنعتها حديقة هوردوس الإنسانَ كبير الهيئة بجوار الطبيعة المُصغرة والمُقلصة، فتخلق شعورًا بأن لجسد الإنسان المقدرة على احتواء الطبيعة والسيطرة عليها.

تظهر في الموقع الذي شيّدته دي فرايس النباتات ذاتها التي زرعها هوردوس في حديقته الزاهية في محيط قصوره، كما رصدتها د. لانغوت في بحثها. يهيمن مبدأ التقليص على المحيط الذي صنعته الفنانة: يسير الزائر في المسلك ويتأمل ما تحت أقدامه من نباتات بأحجام متغيرة. يدعو هذا المحيط الجماد والحيّ إلى شراكة جوهرها الحركة الدائمة. تترابط حجارة المبنى ببعضها البعض وتشكل هيئة كائن حي. يتيح السير في مسالك الحديقة فعل التأمل أثناء الحركة، كما كان متّبعًا في الحدائق الرومانية التي استضافت النقاشات والأحاديث بين ساسة البلاد والفلاسفة. تربط الدراما الظاهرة تحت أقدامنا ما بين الطبيعي وغير الطبيعي، بين ما هو بشري وغير بشري، بين المبنى وبين الخراب، بين أنقاض الماضي وبين نباتات تنمو وتزهر. يُطلب منا أن ننظر إلى الدمار الذي اعتدنا على إلحاقه بالطبيعة وكذلك إلى مقدرتها الدائمة على التجديد.

نقطة انطلاق دي فرايس هي حُبَيْبَة اللقاح، حبوب مجهرية الحجم وظيفتها تلقيح الزهرة، تستخدمها الفنانة في رحلة بحث تجريها عن سلسلة الحياة والقوة التي تحركها. تتمتع هذه الحبيبات بميزات قوية يسمح لها بأن تُحفظ لآلاف السنين. وبفضل قدرة الحبيبات هذه على حفظ نفسها، تمكنت د. لانغوت من تفكيكها وتمييزها، وبالتالي سُنح لنا أن نتعرف على أشكالها الهندسية المعقدة والفريدة. تطفو حبيبات اللقاح المجهرية هذه من حولنا كل الوقت دون أن نراها. يقدم تسليط الضوء على حُبَيْبَة اللقاح المتكاثرة (وتشبه في هذا الفيروس المنتشر) وعلى ممارسات تقييد الطبيعة نظرةً نقدية تجاه الأزمة البيئية التي وجدنا أنفسنا في مواجهتها؛ ونظرة نقدية تجاه ماضي عالمنا ومستقبله.

د. تمار مئير ود. سيفي هيندلر

גרגר
אתר התהלכות ולמידה

העבודה "גרגר" מגיבה לגניו המקוריים של הורדוס ולמחקרה של הארכיאו־בוטנית דפנה לנגוט, העוסק בזיהוי צמחים באמצעות מאובני הגרגר.

הגן ההרודיאני, למשל בקיסריה, נחצב בחלקו בתוך סלע כורכר הנושק לים התיכון. הוא ביטא דחפים אימפריאליים באמצעות ייבוא ושתילה של צמחים ושילובם בצמחייה המקומית. מטרותיו היו, בין השאר, לייצר קו תוחם לאימפריה, לנכֵּס מקום ולהשליט עליו היגיון שאינו רק ההיגיון הטבעי שלו.

עבודתי אינה מנסה לשחזר את הגן או להנציחו. היא מבקשת לפרק את מרכיביו המקוריים ולכנס אותם לכדי תחביר שמעבד את המושגים הבוטניים, האדריכליים, הגאופוליטיים והאקולוגיים שמפעילים את הגן.

הדשא שמקיף את אתר העבודה לא קוּצץ מאז תחילת ביצועה, ובשנה החולפת אפשרנו לו לשוב ולהיות שדה בכך שהוא קלט לתוכו עשבים, פרחי שדה וצמחים. אלה הזריעו את עצמם, "זחלו" גם לעבר אתר העבודה של הגן והצטרפו אל צמחי התרבות שדפנה גילתה.

הצמחים אומנם נשתלו, אך נוכחותם אינה של נשאי כוח וסדר בשירות כוחו של הורדוס. הם צמחים ש"מתגברים" על העבר, מבצבצים מתוכו, כנציגים של כוחם שלהם ולא של פעולה כוחנית. נוכחתם בגן מיועדת לייצר שיח אחר על מערכת יחסים, שבה מעשה ידי האדם ופעולת הטבע באים במגע לא צפוי ולא נשלט.

המרכיבים הגולמיים של הגן – האבן והצמח – ניצבים זה לצד זה כבאתר בנייה, שלובים במערכת המחזורית של בנייה והרס. הם יוצרים מעין מראָה המשקפת את הבנייה האימפריאלית, שהתגברה כביכול על איתני הטבע – בנייה שאכן נוכחת עד ימינו בדרכי המלך והאקוודוקטים הרומיים.

בעבודה יצרתי גן/אתר של חפירה ולמידה, המזמין התהלכות מעליו. אתר זה מבטא דרמה קיומית של שינויים שהתרחשו, ועתידים להתרחש, במערכת היחסים שבין הטבע ובין האדם. אומנם אני מתייחסת להקשר ההיסטורי של הגן ההרודיאני, אך אני מודעת למיקום של עבודתי: על גבעת כורכר, בתוך אוניברסיטת תל אביב, שנבנתה בחלקה על אדמות הישוב הערבי שייח' מוניס, ומעל כל השכבות שקדמו לו. איננו יודעים במדויק מי חי כאן, ומה טמון מתחת, אך מרכיבי הסביבה גויסו להקמת מקום חדש, לחיזוק שייכות היסטורית.

האתר ההיסטורי המקורי משמש אותי לספר סיפור עכשווי, אולי אפילו דרמטי, באמצעות מערכות היחסים שבין מרכיבי המרחב – בדומה לאתר מחקר של ייצוגים שנפרמו, ושלתוכם קוּדדו שפות של גנים ייצוגיים מן העבר, בפרט הגנים של הורדוס. אפשרתי לעצמי לנוע בהיסטוריות של גני העבר, בדומה למסורות שהגן הרומי ירש מתרבות מצרים ויוון, וכשם שהגן הרומי מתורגם ומצוטט ברנסנס.

באמצעות ייצוגי הגנים אני שואפת להציף את הכוחות ש"מניעים" גן, את משמעותו כאתר שבו אדם אמור להיות "חניך" שלו. אתר זה אינו נועד רק לשהייה ולמנוחה, אלא לשמש גם לחשיבה וללמידה; לאפשר למי שיוצא מתוכו להיות טוב יותר – אדם חושב, לומד, קשוב ומתבונן.

רלי דה פריס

حُبَيْبة لقاح
موقع للسير والتعلم

العمل الفني "حُبَيْبَة لقاح" هو بمثابة حوار مفتوح مع حدائق هوردوس ومع بحث د. دافنا لانغوت، باحثة في حقل الآثار النباتية، حيث تعاين فيه النباتات من خلال أحفورات مجهرية.

يتطرق العمل إلى نموذج حديقة حديقة هوردوس في قيسارية التي حُفرت جزئيًّا في صخرة كركار مطلة على البحر الأبيض المتوسط. تدلّ هذه الحديقة على الدوافع الإمبريالية التي انشغلت باستيراد النباتات وزرعها وسط نباتات محليّة أخرى. وقد شُيّدت الحديقة لأهداف عدة من بينها رسم حدود واضحة للإمبراطورية، وفرض السيطرة على المكان من خلال الاستيلاء وفرض منطق مغاير لأصله، منطق خارج عن طبيعته المألوفة.

عملي هذا لا يطمح إلى استعادة الحديقة أو تخليدها، بل يطمح إلى تفكيك عناصر الحديثة الأصلية وإلى جمعها لتخلق نحوًا جديدًا تتشكل من خلاله العبارات النباتية والمعمارية والجيوسياسية والمناخية التي من شأنها أن تصيغ الحديقة وأن تؤثر على تطورها. لم يتم تشذيب مساحات العشب الممتدة حول موقع العمل منذ أن بدأنا بتشييد الحديقة، وقد أتحنا للنباتات أن تأتصر فإذ بالمساحة قد تحولت إلى حقل زاخر بالأعشاب والزهور ونباتات مختلفة. زَرعت هذا النباتات نفسها بنفسها، "زحفت" إلى موقع العمل في الحديقة وانضمت إلى النباتات المزروعة التي اكتشفتها دافنا خلال بحثها.

ومع العلم أن النباتات قد زُرعت وأثبتت وجودها، إلا أن حضورها لا ينمّ بأي شكل عن قوة هوردوس وجسارة أعوانه. هي نباتات بمقدورها "تخطّي" الماضي والخروج من باطنه، ممثلةً نفسها ولا تقصد تجسيد عملية استيلاء شرسة. يهدف زرع هذه النباتات في الحديقة إلى طرح خطاب جديد حول العلاقة بين أفعال الإنسان وأفعال الطبيعة، وإلى إبراز تلاقيهما بطرق غير متوقعة وغير قابلة للضبط.تقف المركبات الخام في الحديقة - النبتة والحجر - واحدة بجوار الأخرى كما لو تم تنصيبها في موقع بناء، تتشابك ببعضها البعض في علاقة بناء وهدم دوريّة الحدوث. يصنع هذا التنسيق مرآة تعكس البناء الإمبريالي الذي تغلّب على قوى الطبيعة - عناصر معمارية لا زالت موجودة حتى يومنا هذا في طرقات الملك وفي القنوات الرومانية القديمة.

في عملي هذا صنعتُ حديقة/موقعًا للحفر وللتعلم، يدعو الزوار إلى السير فوقه. يعبّر هذا الموقع عن دراما وجودية صاخبة لتغييرات طرأت، وأخرى ستحلّ في المستقبل، دراما عن العلاقة بين الطبيعة والإنسان. ومع أنني أعلم تطرقي للسياق التاريخي للحديقة هوردوس، إلا أنني على وعي تام بماهيّة الموقع: تلة من كركار، داخل جامعة تل أبيب، تُواري بأجزاء منها أراضٍ وأنقاض قرية الشيخ مؤنس الفلسطينية وطبقات أخرى سبقت تاريخ القرية. لا نعرف بالضبط أي حياة تنبض هنا، أو ما الذي يُخبئه هذا الموقع، إلا أنه تم استخدام المحيط لإقامة موقع جديد يطمح إلى تعزيز الانتماء التاريخي.

يتيح لي الموقع التاريخي الأصلي أن أسرد قصة معاصرة، ربما قصة درامية، وينجلي هذا في العلاقات الكامنة بين عناصر الفضاء - على غرار موقع بحث يفكك المكان إلى عناصر، ويحاول أن يبحث عن جينات وعيّنات من الماضي، خصوصًا من حديقة هوردوس. منحتُ نفسي فرصة التجوال في تاريخ حدائق الماضي، على نحو يحاكي الانتقالات والتأثرات التي تبنتها الحديقة الرومانية من الحضارة المصرية واليونانية، تمامًا كما تُرجمت الحديقة الرومانية واُقتبسَت في عصر النهضة. من خلال تجسيدات الحدائق، أسعى إلى إغراق القوى التي "تحفز" الحديقة على النمو، كما أسعى إلى التعمق في معانيها بوصفها موقعًا يتيح للإنسان إمكانية التعلم محولة إياهُ إلى "تلميذها". هذا الموقع ليس مخصّصًا للمكوث والراحة فحسب، بل هو مساحة للتأمل والتعلم؛ فسحة تتيح لمغادريها أن يأخذوا معهم شعورًا طيّبًا - أن ينغمسوا في التفكير، والتعلم، والإصغاء، والتأمل.

ريلي دي فرايس

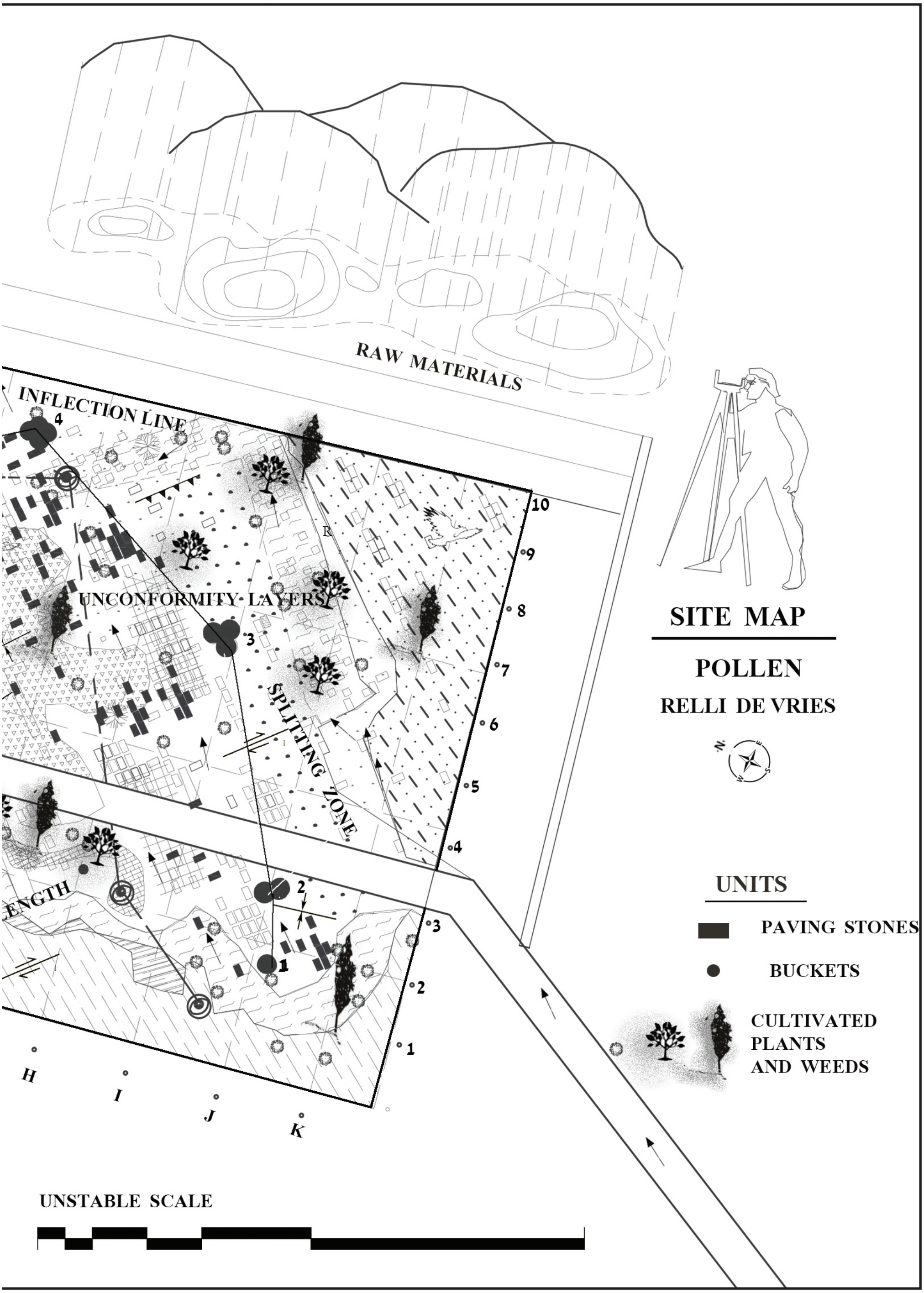
RAW MATERIALS
INFLECTION LINE
UNCONFORMITY LAYERS
SPLITTING ZONE
SITE MAP
POLLEN
RELLI DE VRIES
UNITS
PAVING STONES
BUCKETS
CULTIVATED PLANTS AND WEEDS
H
I
J
K
UNSTABLE SCALE

CRYSTAL ZONE
THE EYE OF THE STORM
DEEP LEVEL
LOWER STRATA
A
B
C
D
E
F
G
UNIVERSITY ART GALLERY

I use the original historical site to tell a contemporary story, perhaps a dramatic one, through the relationships between the elements of the space – similarly to a research site of unraveled representations. Into these relationships, I codified terms of representational gardens, specifically those of Herod. I allowed myself to rove in the histories of past gardens, similar to the traditions the Roman garden inherited from the Greek and Egyptian cultures, and as it was later translated and echoed in the Renaissance.

Through the medium of gardens, I hope to highlight the forces that "motivate" a garden, its meanings as a site in which humans become its "student". The site is thus multivalent; meant for relaxation, but also for practicing observation and awareness.

Relli De Vries

Pollen

A Site of Walking and Learning

The artwork "Pollen" responds to Herod's original gardens and Dr. Dafna Langgut's archaeobotanical research, which identifies ancient vegetation through fossil pollens.

The garden in Caesarea, for example, was carved in limestone on the edge of the Mediterranean Sea. Herodian gardens expressed imperial aspirations by importing and implanting vegetation from across the empire and integrating it with local flora. The garden was designed to demarcate an empire, to appropriate a physical sphere and impose upon it a logic not entirely its own.

In my work, I seek neither to reconstruct the garden nor to immortalize it. Instead, I aim to dismantle its original components and restructure them into a composition that processes the botanical, architectural, geopolitical and ecological themes that animate the garden.

The grass that surrounds the construction site has not been mowed since the works commenced. In the past year, we allowed it to revert to a wild field that encompasses weeds, wildflowers and plants. These fertilized themselves, "crawled" towards the garden's construction site and joined the cultivated plants identified by Dafna.

Although the vegetation was planted, its presence does not signify the power and structure that it did for Herod. These plants "overcome" the past, emerging from it to emblematize their own power and not that of coercion. Their presence in the garden is geared to generate a fresh discussion on the relationship in which human practices and nature's actions intertwine in unexpected and uncontrolled ways.

The raw elements of the garden – stone and shrub – stand side by side as in a construction site, united in the cycle of creation and destruction. Together, they create a mirror that reflects imperial building that sought to subdue the forces of nature – construction that remains visible today on the kings' roads and in Roman aqueducts.

In this work, I created a garden of investigation and learning that invites the viewer to stroll from above. The site expresses the existential drama of changes that have occurred and those that are predicted to occur in the relationship between humans and nature. Although I address the historical links to the Herodian garden, I am aware of the location of my artwork: on a limestone hill, inside Tel Aviv University, which was partially built on the lands of the Arab village Al-Shaykh Muwannis, and above all the layers that preceded it. We don't know exactly who lived here or what is buried beneath, yet the components of the surroundings were used to establish a new place, to enhance a sense of historical belonging.

The pollen grain, responsible for the flower's fertilization, is the starting point of De Vries' inquiry into the chain of life and its motive force. These grains have particularly strong cell walls, enabling them to be preserved for thousands of years. Such preservation made it possible for Dr. Langgut to isolate and identify them, in turn allowing us to recognize their complex and unique geometrical forms even today. These microscopic grains are always present, although we do not normally notice them. Highlighting the reproducing grain (much like the spreading virus) and the practices of constraint imposed upon nature provokes critical thought about our current ecological crisis – concerning the past, as well as the future, of our world.

Dr. Tamar Mayer and Dr. Sefy Hendler

Beneath the "Ruins", Nature Comes Forth

During the COVID-19 crisis, which disordered our lives, a unique site was built in the University Gallery's Sculpture Garden. This site deals with disruption, constraints, and humans' ongoing struggle with nature. Over the course of the long months, artist and landscape architect Relli De Vries constructed an outdoor project that simulates the remains of an archeological site from which a garden emerges and grows. Beneath the "ruins" that De Vries fashioned, the forces of the earth burst forth, and plants bud, interlace and bloom. They connect to a new landscape – the landscape of a culture that seeks its place against the forces of nature.

The eruption of the gallery outwards, especially in a time of seclusion, is the fruit of a collaboration between the artist and Dr. Dafna Langgut, an expert in the identification of botanical remains in archeological sites. Her innovative research has revealed the kinds of plants that grew in Herod's gardens two millennia ago. Inspired by the Roman elite, Herod adopted building and landscaping techniques that challenged nature. Langgut points to the use of these plants for political propaganda, after they were brought from faraway lands and cultivated in novel ecological surroundings.

Herod developed a system of miniature gardening that featured a controlled development of vegetation by planting it in pots buried in the ground. The conquest of nature and its sublimation to the desires of Herod transformed the garden into a status symbol, an expression of the power of the king. The remarkable relationships in the Herodian garden, derived from the contrast between the large humans and the diminutive nature, creates a sense that the human body can contain and control nature.

De Vries' site contains the same plants that Herod grew in the fabulous gardens in his palaces, as identified in Dr. Langgut's research. The diminution principle is present in the entire setting created by the artist: a person walking on the trail gazes down at plants in a variety of scales. This environment calls the animate and the inanimate to join forces and create constant movement. The building blocks connect as if to form a living creature. The stroll along the garden's trails allows for observation in movement, as was customary in the Roman gardens in which politicians and philosophers discussed important matters of the day. The drama that appears below us as we walk in the garden ties together the natural and the unnatural, the human and the nonhuman, construction and destruction, the remains of the past and the plants that continuously spring up in their midst. We thus observe both the destruction that we inflict on nature, and the unflagging ability of nature to reconstruct itself.

The Yolanda and David Katz
Faculty of the Arts

The Genia Schreiber
University Art Gallery

Michel Kikoïne Foundation

كليّة الفنون على اسم يولندا
وديفيد كاتس

صالة العرض الجامعيّة للفنون
على اسم غينيا شرايبر

مركز ميشيل كيكوئين

הפקולטה לאמנויות
ע"ש יולנדה ודוד כץ

הגלריה האוניברסיטאית
לאמנות ע"ש גניה שרייבר

יד מישל קיקואין

TEL AVIV UNIVERSITY
אוניברסיטת תל אביב

Pollen

Relli De Vries

מקבוצת אינרום תעשיות בנייה

ARCHÉOLOGIE
& PATRIMOINE
EN MÉDITERRANÉE

DAN DAVID FOUNDATION

L'ASSOCIATION FRANÇAISE
DE L'UNIVERSITE DE TEL-AVIV

Special thanks to: Yonatan Auron Ophir // Hilla Mayer Lighting Design Studio // Ofer Lugassi, Deputy Director General of Engineering and Maintenance, Tel Aviv University // Gardening and Economy Department, Tel Aviv University // D-led (Advanced Illumination Technologies) // Zur Landscape Design // Eshtaol Nursery (KKL-JNF)